

Marina
Martori

NIT
AMERICANA

V I E N A
E D I C I O N S

FOTOGRAMA 1

El pla és general. Un jardí, una casa, un sol de primavera, de tarda, càlid, un punt vermellós. La música de fons és francesa, segur, amb solista femenina. No embafa, al contrari, acompanya, lleugera, com el moviment del vent a les fulles del desmai o als cabells de la protagonista, que pren el sol en una gandula de jardí a tocar d'una piscina d'aigua blau turquesa, cristal·lina.

El pla s'acosta a ella. Remarca claríssimament que és la que explicarà la història. Quan la càmera pari, en un pla mitjà d'ella, la música s'aturarà i ella prendrà tota la rellevància, com si trobés la seva pròpia veu i comencés una narració en primera persona.

Així.

Les ulleres de sol són de color rosa. I són barates. Segurament les vaig comprar en aquella botiga del carrer prop del pis, a Barcelona, que tancava i ho va posar tot a 2 euros, fins i tot les ulleres de sol. Me'n vaig comprar de tots colors. Totes iguals. Aquell model, de forma clàssica, de pasta, que imita unes famoses ulleres que portava James Dean.

És la imatge que em va venir al cap quan les vaig veure, les ulleres, apilades, amb el cartellet de saldo, de coloraines: la de l'actor, jove, guapíssim, despentinat i amb una camisa imperi blanca i les ulleres fosques, amb la mirada desviada cap a un punt de la dreta, fora de la pantalla.

I que consti que no és aquesta la imatge que m'agrada més de James Dean. La meva favorita és aquella en què porta ulleres de llegir i un llibre a les mans. Porta un jersei negre grui-

xut, de coll alt i sembla que llegeix, o ho fa veure. Està, en aquesta imatge, molt més interessant que en cap de les altres fotografies que li conec. A més, aquesta concretament, il·lustrava un cartell que hi havia a la biblioteca de l'ESCAC que resava: «*Reading is sexy*».

Aleshores ens devia semblar que sí. Que això del *reading* era sexi. I el *filming* i el *writing*. Colla d'il·luminats. Ara potser ja sabem que el que és sexi s'evapora, sense pressa, com la temperatura d'un cafè que et prepares just abans de seure davant l'ordinador i es va refredant a mesura que escrius. *Writing is sexy. Yes.*

Però poc.

El que és sexi és arribar a final de mes sense problemes i poder-te pagar un *sushi* de tant en tant. I estar tranquil. Seure en una gandula del jardí i sentir-te bé, en pau.

Deuen ser d'aquella botiga i d'aquell dia, les ulleres, segur. I em van fer pensar en James Dean. Si no, no me les hauria comprat mai d'aquest color.

El rosa no és el meu color. Mai ho ha estat. De fet, si em deixessin triar, jo viuria dins de les fotografies antigues o dins de les pel·lícules sense colors, en un blanc i negre no gaire contrastat, ni gaire brillant: a la *Casablanca* de Bogart i Wergman, per exemple. A perpetuïtat.

Em trec les ulleres dels ulls i me les col·loco damunt del cap, on fan més de diadema que d'ulleres. Estiro les cames i noto el tacte de la roba amb què vaig folrar els matalassos de les gandules a principis de l'estiu passat. És una roba suau però resistent, una mena de cotó gruixut que, tibat com està, damunt l'espuma, li dona una consistència immaculada, sense arrugues, sense imperfeccions, sense drames.

L'estampat és de ratlles. Granatoses, blaves, verdes. Algunes de més gruixudes i d'altres de més primes i m'encanta. És

senzill i elegant i em recorda uns coixins que va triar la meva mare fa anys i que em van sorprendre gratament perquè la seva predilecció eren les flors barroques farcides de tons pàl·lids o les rodones dels setanta de mides exageradament grans.

Les maleïdes ratlles de les maleïdes gandules em reconforten i tanco els ulls. Sento les veus llunyanes de les nenes que juguen a ping-pong, enriolades i noto, ben a prop, el respirar pausat del Sergi, que s'ha quedat adormit amb el llibre sobre el pit, com fa sempre, en un gest que em desperta tendresa, i que m'agrada. I noto un punt de vent que m'eriça la pell de braços, pit i cames.

I si algú em preguntés, just ara, com estic, li parlaria de les ratlles i de la textura perfecta de la roba que envolta el mata-làs i de les ulleres de James Dean, però roses, que fan més de diadema que d'ulleres, i de les veus de les nenes i del que és sexi i del que no, i que la meva vida no és en blanc i negre però que ja m'hi he acostumat. Em sembla.

I li hauria de respondre, sincerament, que estic bé, que tot va bé, que no n'hi ha per a tant amb gairebé res.

I just aleshores, em poso a plorar, sense voler-ho. Unes llàgrimes discretes que viatgen per ulls, galtes, coll, pit i que després salten al buit, inconscients i forçoses, fins a les ratlles granatoses, verdes, blanques i blaves.